

Eiendomsforhold. Ogsaa i en anden Henseende er det ønskeligt for det Offentlige, at dette skeer. Kjøbenhavn kastes for langt bort fra Portene ved dette mellemliggende Stykke Jord, som ikke kan afbenyttes, idet Hovedstaden der ved bliver deelt i to Byer, een udenfor Portene og een indenfor Portene, havende dette brede Vælte, som meget hensigtsmæssig kunde anvendes til Bebyggelse, imellem sig. Saaledes staaer Spørgsmaalet for Indenrigsministeriet. I den Skikkelse, hvori Sagen først forelaa Indenrigsministeriet, var der knyttet en anden Betragtning af Forholdet til det, den nemlig, at Expropriationen kun skulde kunne finde Sted, naar man stred til at befæste Kjøbenhavn længere ude i Terrainet og paa en stærkere Maade. Det forekom mig imidlertid, at denne Betragtning slet ikke hørte hjemme under Indenrigsministeriets Afgjørelse; om man befæster eller ikke befæster Kjøbenhavn, er Noget, der er Indenrigsministeriet som saadant aldeles uvedkommende, og jeg vil ganske frimodig udtale, at jeg, saaledes som Sagen ligger for, ikke vilde finde det ønskeligt, selv om man i dette Dieblif havde Millioner til Raadighed, at give min Stemme til en Landbefæstning af Kjøbenhavn; jeg vilde ansee det som uhenigtsmæssigt. Vilde man anvende Pengene til Befæstningsværker og fandt, at der ikke var andre Ting, hvortil de mere hensigtsmæssigt kunde anvendes, saa er der andre Punkter, hvis Befæstning efter min Opfattelse ligger nærmere end Kjøbenhavns, naar Talen er om Landets Befæstning. Det vedkommer imidlertid som sagt ikke Indenrigsministeriet at have Noget med Kjøbenhavns Befæstning at gjøre, og derfor frigjorde jeg Lovforslaget for dette fremmedartede Element, hvorefter jeg til det knyttede den Betingelse, der selvfølgelig er en Betingelse for Lovens Anvendelse, at Kjøbenhavns Fæstningsvold blev nedlagt. Jeg stod altsaa nu overfor dette Forhold, mellem Eierne, der havde dette aldeles gyldige Servitut hvilende paa deres Eiendomme, og Krigsministeren, Krigsministeren sætter Præis paa, at Kjøbenhavn er befæstet, og finder paa ingen Maade Anledning til at opgive dette Bærn, uden paa visse Betingelser; det var Krigsministerens Standpunkt; — Eierne vare repræsenterede af

Communnen, med hvilken der altsaa blev at forhandle om den Maade, paa hvilken man skulde ordne Sagen. Denne Lov maa saaledes betragtes som en Art Overenskomst imellem Communnen, der repræsenterer Eierne, og Krigsministeren, der repræsenterer Monarchiets Interesser. Hvorledes skulle nu disse to modsatte Interesser kunne lade sig forene? Paa den ene Side vilde Eierne naturligtvis allerhelst have, at de kunde faae et frit, uhindret Brug af deres Grunde; thi det er jo altid overordentlig behageligt at faae en Foræring eller en „Gave“, især naar dermed tillige følger fritagelse for den sædvanlige kommunale Beskatning; altsaa, Eierne af disse Jorder vilde helst have, at de fik dem frigjorte, uden derfor at erlægge noget Vederlag. Paa den anden Side siger Krigsministeren: Jeg kan være tilbøjelig til at opgive Kjøbenhavns nuværende Befæstning, det vil sige, Fæstningsvoldene, naar dette kan skee paa en saadan Maade, at jeg derfor erholder et Vederlag, som jeg kan være istand til at anvende paa anden Maade, for dermed at værne om Rigets Sikkerhed. Spørgsmaalet er altsaa; Hvorledes vil det være muligt at bringe disse to modstaaende Anskuelser i Samklang med hinanden? Efter hvad jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, troer jeg det vil være indlysende, at Meenvellet gjør en Overenskomst ønskelig; men hvorledes kan Forholdet løses? Dette Forholds Løsning er ikke Andet end en Udskiftning, en Udskiftning imellem to Parter, hvis Rettigheder ere indviklede i hinanden. Naar man forlanger, at Krigsministeren skal opgive de for fuld Valuta erhvervede Rettigheder, saa gjør man ubillige Fordringer til ham; thi hvis man ikke vil give et Vederlag, saa ville Fæstningsværkerne blive staaende, og Servitutet vil vedblive at hvile paa vedkommende Eier. Man kunde maaskee gaae den Vej og sige, at Eierne skulde betale noget Bist for at blive frigjorte for dette Servitut; man kunde sige til dem: I skulle blive frie for den Indskrænkning, der hviler paa Ederes Eiendomme, naar I ville erlægge en Sum derfor, ansat af vilkelige Mænd. Dette er den ene Maade, hvor paa det skulde synes, at man kunde gaae frem; men i saa Henseende maa jeg gjøre opmærk-